

דם בדרום

מניר-יצחק, במבואות רפית, עד להב, במבואות חברון — היו הגיבורים האמיתיים של השנה הזאת. בני-עיר בלתי-ספורים תיכננו מלחמות וניתחו ניתוחים איסטרטגיים על כוס קפה הפוך. אולם לגבי איש-הספר, שחי בחזית 24 שעות ביום, שבעה ימים בשבוע, במתח מתמיד של עבודה מפרכת, לא היתה בעית-הבטחון בעיה מופשטת. היתה זאת בעית חייו. וברוב ימות השנה, אתרי ששככו הסיסמות בערים, נשאר הוא להתמודד עם בעיה זו — לבדו.

זאת היא עידית, בת עין-השלושה. היא ישבה במיקלט שלה, עת התפוצץ הפגז המצרי במרחק מטר אחד לפני הכניסה לצריף-הילדים הירוק של המשק, חפר חור בחצר וניפץ את השמשות והקירות של הצריף, כשיצאה עידית מן המיקלט, התיישבה בין ההריסות, חיבקה את בוכתה.

זוהי התמונה המסמלת את הימים האחרונים של השנה השמינית לקיום המדינה. כי עידית, הוריה וחבריה — אנשי-הספר האלמונים